அத்தியாயம் – 7

தீமையின் அனுமதியும் தேவனுடைய திட்டத்தோடு அதற்குள்ள தொடர்பும்

ஏன் தீமை அனுமதிக்கப்பட்டது? சரி மற்றும் தவறு எனும் கொள்கைகள் – பகுத்தறிதல் – தேவன் தீமையை அனுமதித்தாலும் அதைக் கட்டுப்படுத்தி நன்மையை நிலைநாட்டுதலும் – தேவன் பாவத்திற்கு காரணரல்ல – ஆதாமின் சோதனை ஒரு பரிகாச செயல் அல்ல – கடுமையான அவருடைய சோதனை – அவருடைய மனப்பூர்வமான பாவம் – பாவத்திற்கான தண்டனை அநீதியானதும் கடுமையானதும் அல்ல – ஆதாமுக்குள் அனைவரும் குற்றவாளிகளானதால் விளங்கும் தேவனுடைய நீதியும், ஞானமும், அன்பும் – முழு உலகத்திற்குமான தேவப்பிரமாணம்.

மகிழ்ச்சியின்மையை உண்டாக்குவதே தீமையாகும். நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ துன்பத்தை உண்டாக்கும் எதுவானாலும் அதுவே தீமையாகும் (வெப்ஸ்டர் அகராதி). இப்பாடமானது மனிதனுடைய வியாதிகள், கவலைகள், வேதனைகள், பெலவீனங்கள், மற்றும் மரணத்தை மாத்திரம் விளக்குவதாயிராமல், இவையெல்லாவற்றின் மூலகாரணமாகிய பாவத்தையும் அதிலிருந்து விடுதலையையும் பற்றினதாயிருக்கிறது. பாவமே தீமையின் காரணமாக இருப்பதால், தீமையை நீக்கவேண்டுமானால் பாவத்தை நிரந்தரமாக தொலைப்பது ஒன்றே சரியான முறையாகும்.

ஏன் தேவன் நாம் இப்போது காண்கிறபடி தீமையை அனுமதிக்க வேண்டும்? ஏன் அவர் நம் ஆதிப்பெற்றோரை பரிபூரணமாக சிருஷ்டித்து, பின் சாத்தான் அவர்களை மோசம் போக்க அனுமதிக்க வேண்டும்? ஏன் விலக்கப்பட்ட மரத்தை ஜீவ விருட்சங்களின் நடுவில் நாட்ட வேண்டும் என்கிற கேள்விகளைப்போல கடினமான கேள்விகள் வேறொன்றும் நமது மனதுக்கு கிட்டுகிறதில்லை. இதை நாம் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு நமது மனதை விட்டு தள்ளினாலும். அவ்வளவுக்கதிகமாய் தேவன் மனிதனுடைய வீழ்ச்சியை தடுத்திருக்க முடியாதா? என்ற கேள்வி முன்வந்து நிற்கிறது.

தேவனுடைய திட்டங்களை சரியாக அறிந்துகொள்ள முடியாததே இக்கேள்விக்கு பதில் சொல்ல முடியாததன் காரணம். தேவன் பாவத்தை இவ்வுலகில் நுழையவிடாமல் தடுத்திருக்கமுடியும். ஆனால், தற்கால தீமையின் அனுமதியானது பிற்காலங்களில் மகாபெரிய நன்மையை விளைவிக்கும் வகையில் வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என ஏற்றுக்கொள்ள நியாயம் உண்டு. தேவனுடைய திட்டங்கள் அனைத்தையும் முழுமையாக நோக்கும்போது மட்டுமே தீமையின் அனுமதிக்கான ஞானத்தைப் புரிந்துகொள்ளமுடியும். சாத்தானுடைய திட்டங்கள் முழுமையாக நிறைவேற்றப்படும் முன்பாக, சரியான காலத்தில் அளவற்ற வல்லமையுடைய தேவன் அதை தடுத்திருக்க முடியாதா? என சிலர் கேட்கிறார்கள். அவரால் கூடும் என்பதில் எந்தவித சந்தேகமுமில்லை. ஆனால் அவ்வாறு செய்தால் தேவனுடைய நோக்கங்களே நிறைவேறாமல் போய்விடும். அவருடைய நோக்கம் என்னவெனில், அவருடைய பிரமாணத்தின் பரிபூரணத்தையும் மகத்துவத்தையும், நீதியான அதிகாரத்தையும் வெளிப்படுத்துவதும், அவருடைய இந்த பிரமாணங்களை மீறி நடக்கும்போது தீமையான விளைவுகள் உண்டாகும் என மனிதருக்கும் தேவதூதருக்கும் உறுதி செய்வதுமே அவருடைய நோக்கமாகும். அதுவுமல்லாமல், வேதம் சொல்கிறபடி சில காரியங்கள் தேவனுடைய சுபாவப்படி செய்யக்கூடாததாயிருக்கிறது. “தேவனால் பொய்யுரைக்க முடியாது.” (எபி. 6:18) “தேவன் தம்மை தாமே மறுதலிக்கமாட்டார்.” (2 தீமோத்தேயு 2:13) அவரால் தவறு செய்ய முடியாது. மறைக்கப்பட்டுள்ள தேவனுடைய அளவில்லா ஞானத்தை சொற்பகாலத்தில் நாம் புரிந்துகொள்ள முடியாதவகையில் அவர் செய்து வந்தாலும், அவையெல்லாம் தம்முடைய சிருஷ்டிப்புகளின் நன்மைக்கென்றும், ஜீவனுக்கென்றும், உருவாக்கப்பட்ட ஞானமும் மிகவும் அருமையுமான திட்டமாயிருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

“எல்லாம் தேவனுடைய சந்தோஷத்திற்கென்றே உருவாக்கப்பட்டுள்ளது” என தேவனுடைய வார்த்தைகள் அறிவிக்கின்றன. (வெளி.4:11) அவருடைய ஆசீர்வாதங்களை பகிர்ந்தளிப்பதும், தம்முடைய மகிமையான குணநலன்களை நிலைநாட்டுவதுமே அவருக்கு மாபெரும் மகிழ்ச்சி. மேலும், தம்முடைய நன்மையான திட்டங்களை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, தீமையையும், தீமைசெய்பவர்களையும், கொஞ்சகாலம்

உக்கிரகமாக செயல்பட அனுமதித்திருந்தாலும், அவைகள் தீமையின் நோக்கத்திற்காகவோ அல்லது பாவத்தோடு தேவன் தொடர்பு உடையவராகவோ இருப்பதினாலோ அல்ல. ஏனெனில், தேவன் கூறுகிறபடி "அவர் துன்மார்க்கத்தில் பிரியப்படுகின்றவரல்ல." **(சங்.5:4)** தீமையை எல்லா வகையிலும் தேவன் எதிர்ப்பவராயிருந்தாலும், அவருடைய ஞானத்திற்கேற்றபடி தம்முடைய சிருஷ்டிகள் நிலையானதும், உபயோகமான பாடங்களை கற்றுக்கொள்ள வேண்டியும் அத்தீமையை அனுமதிப்பது (அதாவது தடுக்காமலிருப்பது) அவருக்கு ஏற்றதாயிருந்தது.

நன்மையான எந்த ஒரு கொள்கைக்கும், அதற்கேற்றாற்போல எதிரான, தீமையான கொள்கையும் உண்டு என்பது எதார்த்தமான உண்மையாகும். உதாரணமாக, சத்தியத்திற்கு எதிராக தவறுகள், அன்புக்கு எதிராக வெறுப்பு, நீதிக்கு எதிராக அநீதி போன்றவை. மேலும், இவ்விதமாக ஒன்றுக்கொன்று எதிரான நன்மை மற்றும் தீமையான கொள்கைகளை நம்முடைய அனுபவத்திற்கு கொண்டுவந்து அவற்றின் விளைவுகளின் மூலம் நன்மை எது, தீமை எது என்று அறிந்துகொள்ளலாம். இக்கொள்கையின் மூலம், எந்த ஒரு செயலின் விளைவானது உபயோகமானதும், மகிழ்ச்சியும் ஒருமைப்பாடுள்ளதாகவும் இருக்கும்போது, அதை நாம் நன்மையான கொள்கை எனவும், அதற்குமாறாக நற்பலன்களைத் தராமல் கவலையையும் அழிவையும் கொண்டுவருமேயானால், அது தீமையான கொள்கை எனவும் அழைக்கிறோம். ஒரு புத்தியறிவுள்ள சிருஷ்டி, நன்மையான கொள்கையையும் தீமையான கொள்கையையும் உணரும் சக்தியுடையவனாயிருந்து, இரண்டில் ஏதாவது ஒன்றினால் ஆளப்படும்போது அவனை நீதிமானென்றும் அல்லது பாவி என்றும் அழைக்கிறோம்.

இவ்வாறு நன்மைக்கும் தீமைக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசத்தை உணர்ந்துகொள்ளும் சக்தியே மனசாட்சி அல்லது பகுத்தறிவு என அழைக்கப்படுகிறது. மனிதனுக்கு தேவன் தந்த இந்த பகுத்தறியும் தன்மையின் மூலமே நாம் தேவனையும், அவர் நல்லவர் என்பதையும் அறிந்து கொள்ளலாம். இவ்விதமான சக்தியை உடையவர்களிடத்தில் மாத்திரமே, தேவன் தம்முடைய நீதியையும் நியாயத்தையும் உறுதி

செய்கிறார். இந்த பகுத்தறிவின் மூலமே, ஆதாம், பாவத்தின் விளைவுகளை அறிவதற்கு முன்பே பாவம் அல்லது அநீதியே தீமையானது என அறியும் நிலையில் இருந்தார். இந்த விதமான பகுத்தறியும் தன்மை மனிதனுக்கு கீழான நிலைமையில் இருக்கும் தேவனுடைய சிருஷ்டிகளுக்கு தரப்படவில்லை. உதாரணமாக, ஒரு நாய் ஓரளவு அறிவைப் பெற்றிருக்கிறது, எவ்வாறெனில், தன்னுடைய செயல்களில் எவையெவை தன்னுடைய எஜமானுக்கு பிடிக்கும் எனவும், எவையெவை பிடிக்காதென்றும் அறிந்திருக்கக்கூடும். ஆனால், அந்த அறிவு அல்லது சக்தி, மனிதனுக்கு இருக்கும் அளவிற்கு இல்லை. அது திருடும்போதோ அல்லது யாரையாவது கடித்து மரிக்கச்செய்யும்போதோ, அது பாவி என்றோ அல்லது எந்த ஒரு சொத்தையோ பொருளையோ அல்லது ஜீவனையோ காக்கும்போது நீதிமான் என்றோ அழைக்கப்படுவதில்லை. ஏனெனில், தான் செய்யும் கிரியைகளிலுள்ள நன்மை, தீமையை அது பகுத்தறியக்கூடிய நிலைமையில் இல்லை.

தேவன் மனிதனை இந்த நன்மை தீமை பற்றி அறிந்து உணர்ந்துகொள்ளும் சக்தி இல்லாமலோ அல்லது நன்மையை மாத்திரம் உணர்ந்துகொள்ளும் சக்தியுடையவனாகவோ உருவாக்கியிருக்கக் கூடும். ஆனால், அவ்வாறு படைத்திருந்தாரானால் அவன் ஒரு உயிருள்ள இயந்திரமாய் இருந்திருப்பானேயல்லாமல், சிருஷ்டிகருடைய குணநலன்களுக்கேற்ற சாயலாக இருந்திருக்க முடியாது. அல்லது சுயாதீனமுள்ள பரிபூரண மனிதனாக அவர் சிருஷ்டித்ததுபோல, சாத்தானுடைய சோதனையிலிருந்தும் பாதுகாத்திருக்க முடியும். அப்படியிருந்ததானால் மனிதனுடைய அனுபவமானது நன்மை செய்கிறவனாகவே அளவிடப்பட்டு, மனிதனுக்கு தீமையினால் வரும் பாவவிளைவுகளின் அனுபவம் ஏற்படாததால், புறம்பே இருந்து வரும் துர்ஆலோசனைகளுக்கும் தனக்குள்ளாகவே தோன்றும் ஆசை இச்சைகளுக்கும் அடிமையாகி தொடர்ச்சியாக பாதிக்கப்பட்டு, நித்திய எதிர்கால வாழ்வே சந்தேகத்திற்கு இடமாகிவிடுவதுடன் கீழ்ப்படியாமையும், ஒழுங்கின்மையுமே எப்போதும் சாத்தியமானதாகிவிடும். அன்றியும், நன்மையின் ஆசீர்வாதங்களை தீமையின் அனுபவத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் முன்பு உணர்ந்து போற்ற முடியாது.

தேவன் முதலில் மனிதனை நன்மையை மட்டும்

அனுபவிக்கச்செய்து, நன்மை சூழ அவனை ஏதேனில் வைத்தார். பின்னர் கீழ்ப்படியாமல்போன அவர்களுக்கு தண்டனையளித்து, தீமையை கடுமையாக ருசிபார்க்கும்படி அனுமதி கொடுத்தார். ஏதேனிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டபோது தேவனோடு தனக்கிருந்த ஐக்கியத்தை இழந்து, நோய், வேதனை, மரணம் ஆகியவற்றை அனுபவிக்கும்படிக்கும், தீமையின் கொடூரத்தையும், பாவத்தின் பெருக்கத்தையும் அனுபவிக்கும்படிக்கும் தேவன் விட்டுவிட்டார்.

நன்மையும் தீமையும் பெருகியதால் இரண்டையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து மதிப்பிடவும், பாராட்டவும் கற்றுக்கொண்டான். “பின்பு தேவனாகிய கர்த்தர்: இதோ, மனுஷன் நன்மைதீமை அறியத்தக்கவனாய் நம்மில் ஒருவரைப்போல் ஆனான்.” (ஆதி. **3:22**) தீமையை ருசிபார்ப்பதில் ஆதாமின் பின் சந்ததியாரும் அவனோடு சேர்ந்து பங்கு பெற்று வருகிறார்கள். இவர்கள் தற்போது நன்மையை முழுமையாக உணர்ந்துகொள்ள முடியவில்லை. உலகின் இராஜாவும் நியாயாதிபதியுமாகப்போகிற கிறிஸ்துவின் ஈட்டுக்கிரயத்தின் பலனாக, ஏற்படவிருக்கும் ஆயிரவருட அரசாட்சியின் காலத்தில், அவர்கள் நன்மையின் அறிவை அனுபவப் பூர்வமாக அடைவார்கள்.

நன்மை தீமையை பகுத்தறியத்தக்கதாக உத்தம நிதானிப்பும், அதை உபயோகிக்கக்கூடிய சுயாதீனமுமே ஆதாமை தேவசாயலுக்கு ஒப்பான முக்கிய குணநலன்கள் உடையவனாக்கியது. நியாயம் அநியாயம் ஆகியவற்றைப்பற்றிய சட்டமானது அவனது இருதயத்தில் சுபாவமாக பதிக்கப்பட்டிருந்தது. அச்சட்டம் எவ்வாறு தெய்வீக சுபாவத்தின் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறதோ, அவ்வாறே மனிதனிடத்திலும் அது இயற்கையாய் அமைந்திருந்தது. ஆனால், ஆதாம் பாவத்தில் விழுந்ததற்குப்பிறகு, இந்த தேவசாயலானது மங்கி, தேவனது பிரமாணங்கள் பாவத்தின் ஆதிக்கத்தினால் மனிதனுக்குத் தெளிவாக விளங்கிக்கொள்ள முடியாமற்போனது என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. ஆகவே, ஆதி மனிதனாகிய ஆதாமினிடத்தில் காணப்பட்ட சாயல், தற்போது இல்லை. அன்பு செய்யக்கூடிய ஆற்றலுள்ளவர்கள் பகைக்கவும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கிறார்கள். அன்பு கூறுகிற தன்மை இருக்கும்பட்சத்தில் வெறுக்கும் தன்மையும் இருக்கும். அதனாலேயே, நீதி மற்றும் அன்பு

செய்கிற வல்லமையுடனும் அதே சமயம், அதற்கு நிகராக தீமை மற்றும் வெறுப்பதற்கான வல்லமையாகிய தம்முடைய சாயலில் சிருஷ்டிகர் மனிதனை உருவாக்கவில்லை என்று நாம் பகுத்தறிகிறோம். சுயமாக சிந்தித்து, நன்மை தீமையை தெரிந்தெடுக்கும் சுதந்திரம், தேவனிடத்தில் இலவசமாய் பெற்ற சக்தியாகும். இத்துடன் அவனது சிந்தை மற்றும் ஒழுக்கரீதியான குணாதிசயங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து, தன்னை சிருஷ்டித்தவரின் சாயலை உண்டாக்கியிருக்கிறது. இன்றைக்கு, ஏறக்குறைய ஆறாயிரம் வருடங்களின் வீழ்ச்சிக்குப் பிற்பாடு பாவத்தினால் தேவசாயலாகிய ஆதி நிலைமை அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. பாவத்திற்கும் அதன் சுமைகளுக்கும் ஆட்பட்டதால் நீதியைக்காட்டிலும் பாவத்தோடு இசைந்திருத்தல் எளிதாகிறது.

தேவன் ஆதாமுக்கு பாவத்தின் அநேக தீமைகளையும், அது சாபத்தை வருவித்துவிடும் என்பதையும், முன்கூட்டியே தெளிவாக எச்சரித்திருப்பார் என்றபோதிலும், தீமையின் உண்மையான அனுபவங்களை அடைவதினால், நித்திய காலத்திற்கும் அது அவனுக்கு பிரயோஜனமளிப்பது நிச்சயம் என்று அவர் முன்னறிந்திருந்தார் என்று நாம் நம்புகிறோம். இதன் காரணமாகவே, தேவன் மனிதனைத் தடுக்காமல், அவனாக தன் சுய விருப்பத்தின்படி செயல்பட அனுமதித்து, அதனால் வரும் பின்விளைவுகளை அறிந்துகொள்ளும்படி விட்டுவிட்டார். பாவம் செய்வதற்கான வாய்ப்பை அனுமதிக்காமல் இருந்திருப்பாரானால், மனிதன் பாவத்தை சந்திக்க நேரிடும்போது அதை எதிர்க்க முடியாமற் போயிருக்கும். அதன் விளைவாக அவன் நற்காரியங்களையே செய்யும்போதும், அதில் அவனுக்கு எந்த ஒரு மேன்மையும் ஒழுக்கமும் இருந்திருக்காது. தேவன் தம்மைத் தொழுதுகொள்ளுகிறவர்கள் ஆவியோடும், உண்மையோடும் தொழுதுகொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறார். அறியாமையிலும், இயந்திரத்தனமாகவும் தொழுதுகொள்ளுவதை அவர் விரும்பாமல், அறிவுக்கூர்மையோடும் கீழ்ப்படிதலோடும் தொழுதுகொள்வதே அவருக்குப் பிரியம். அவர் தம் சித்தத்தினை நிறைவேற்றுவதற்கு மனிதனை சிருஷ்டிப்பதற்கு முன்பாகவே உயிரற்ற அநேக சத்துவங்களை தேவன் ஏற்படுத்திருந்தார். ஆனாலும், தம் சாயலுக்கடுத்த அறிவுக்கூர்மையான சிருஷ்டியை உருவாக்கி, அவனை இப்பூமியை ஆளுகிறவனாகவும், அவனுடைய உண்மையும் நீதியும் எது சரி, எது தவறு,

எது நன்மை எது தீமை என்று நன்கு பகுத்தறியும் தன்மையும் இருக்க வேண்டும் என்பதே அவரது திட்டமாயிருந்தது.

சரி மற்றும் தவறு ஆகிய கொள்கைகள் எப்பொழுதும் இருந்து வந்திருக்கிறது. எப்பொழுதும் நிலைத்திருக்க வேண்டும். சரியான கொள்கை மட்டுமே எப்பொழுதும் நிலைத்திருக்கும் என்றபோதிலும் பரிபூரணமாக சிருஷ்டிக்கப்பட்ட, அறிவுக்கூர்மையான சிருஷ்டிகள் அனைத்தும் இந்த இரண்டு நியமங்களில் ஒன்றை தெரிந்தெடுக்க வேண்டிய சுயாதீனத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். தேவனுடைய நோக்கம் நிறைவேறும்பொருட்டு தீமை நீண்ட காலம் அனுமதிக்கப்பட்டபோதிலும், அவை என்றைக்கும் தொடராதபடி முடிவுக்கு கொண்டுவரப்படும் என்றும் இத்தீமையின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் தங்களை ஒப்புக்கொடுத்தவர்கள் நித்திய அழிவுக்குள்ளாவார்கள் என்றும், சத்தியவேதம் நமக்கு அறிவுறுத்துகிறது. (1 கொரி. 15:25, 26; எபி. 2:14) நியாயம் செய்வதும் மற்றும் நியாயம் செய்வோருமே நித்தியத்துக்கும் தொடர்ந்து நீடிப்பார்கள்.

ஆனால், அனுபவ வாயிலாக தீமையைப்பற்றி தெரிந்துகொள்வதைவிட, வேறுவிதத்தில் அதன் அனுபவங்களை அடைய முடியாதா என்று கேள்வி எழலாம். காரியங்களை அறிந்துகொள்வதற்கு நான்கு வழிமுறைகள் உண்டு. அவை: 1) இயல்பான உள்ளுணர்வின் மூலம் தன்னில்தானே அறிதல், 2) கவனித்து கற்பதன் வாயிலாக, 3) அனுபவங்களின் மூலமாக, 4) உண்மை என்று நம்பிக்கையோடு ஏற்றுக்கொள்ளத் தகுந்த ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் பெற்றுக்கொள்ளும் செய்திகள் மூலமாக. முதலாவதாக தன்னில்தானே அறிவது என்பது, இயல்பான அறிவின் மூலமாக காரணகாரியத்தை ஆராயாமல், அல்லது எந்த ஒரு ஆதாரமும் தேவையில்லாமல், நேரடியாக அறிந்து உணரக்கூடிய நிலைமையாகும். இப்படிப்பட்ட அறிவு எல்லா ஞானத்திற்கும், சத்தியத்திற்கும் நித்திய ஊற்றாயிருக்கிற யேகோவா தேவனுக்கு மட்டுமே உண்டு. இவரே தம் சிருஷ்டிப்புகள் அனைத்துக்கும் உன்னதமான நிலைமையில் இருக்கிறார். ஆகவே, நன்மை தீமையை அறியத்தக்க அறிவானது இயல்பான உள்ளுணர்வினால் அல்ல, கூர்ந்து கவனித்துப்பார்த்து அறிதலின் மூலம் ஒருவேளை மனிதன் அறிவு பெறலாம். ஆனால், அவ்வாறு அறிவதற்கு தீமையையும் அதனுடைய

பலன்களையும் மனிதன் கூர்ந்து கவனிக்கும்படி, தீமை அனுமதிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். வேறு ஏதோ ஒரு இடத்தில் வேறு ஜீவிகளிடத்தில் அனுமதிப்பது அவசியமானால், ஏன் அதை மனிதரிடத்திலேயே இப்பூமியிலேயே அனுமதிக்கக்கூடாது ?

நேரடி அனுபவத்தின்மூலம் அறிவைப்பெறுவதில், ஏன் மனிதன் ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கக்கூடாது ? ஆம். மனிதன் தான் தீமையின் அனுபவங்களை அடைவதோடுக்கூட, மற்றவர்களுக்கும் முன் உதாரணத்தை கொடுப்பவனாக இருக்கிறான். மேலும், “தூதருக்கும் வேடிக்கையானோம்” என்று வேதத்தில் வாசிக்கிறோம்.

ஆதாம் தீமையைப் பற்றிய அறிவை, அறிவுரையின் மூலம் (லெ கைேடிசஅயவடைிே) அறிந்திருந்தார். ஆனால், இந்த அறிவு விலக்கப்பட்ட கனியைப் புசிப்பதிலிருந்து அவனைத்தடுக்கப் போதுமானதாக இருக்கவில்லை. தேவன் தங்களது சிருஷ்டிகர் என்பதை ஆதாமும் ஏவாளும் நன்கு அறிந்திருந்தனர். ஆகவே, இவர்களை வழிநடத்தவும், கட்டுப்படுத்தவும் அவருக்கு அதிகாரம் உண்டு. மேலும், “விலக்கப்பட்ட மரத்தின் கனியை புசிக்கும் நாளில் சாகவே சாவாய்” என்று கட்டளையிட்டிருந்தார். ஆகவே, தீமையைக்குறித்தும், அதன் விளைவுகளை குறித்தும் இதுவரை ஒருபோதும் கூர்ந்து கவனிக்காததாலும் அல்லது அனுபவிக்காததாலும், தீமையைக் குறித்த செய்தியின் மூலம் பெற்ற அறிவானது பயனற்றதாகிப்போனது. இதன் காரணமாக, சிருஷ்டிகரின் அன்பின் அதிகாரத்தைப் புரிந்துகொள்ளவோ, அவரது நன்மையான பிரமாணங்களை ஏற்றுக்கொள்ளவோ, பிரமாணங்களால் வரும் அபாயங்களிலிருந்து அவர்களை பாதுகாக்கும் வழிமுறைகளை உணர்ந்துகொள்ளவோ கூடாமல் போயிற்று. தேவன் ஞானமாய் அனுமதித்த பரீட்சைகளை அவர்கள் தெரிந்துகொண்ட வழிகளிலேயே அவர் விட்டுவிட்டதால், அவர்கள் சோதனைக்கு உட்பட்டு பாவத்தில் விழுந்தார்கள்.

நம் ஆதிப்பெற்றோராகிய ஆதாம், ஏவாள் விழுந்து போவதற்குக் காரணமாக இருந்த சோதனையின் தீவிரத்தையும், செய்த குற்றம் சிறியதே ஆயினும், இதற்காக விதிக்கப்பட்ட தண்டனை கடுமையாக இருப்பதன் தேவ நீதியை சிலரே உணர்ந்திருக்கின்றனர். ஆனால், அறிவின் சிறு

வெளிச்சம் நமக்குக் கிடைக்குமேயானால் எல்லாவற்றையும் தெளிவாக்கும். பலவீன மனுஷியாக இருந்த ஸ்திரீ எப்படி வஞ்சிக்கப்பட்டு குற்றவாளியானாள் என்ற, நிகழ்வை சத்திய வேதம் நமக்குக் கூறுகிறது. அவள் ஆதாமைப்போல் இல்லாமல், தேவனிடத்தில் குறைவான அறிமுகமும் அனுபவமும் உள்ளவளாக இருந்தாள். ஏனெனில், ஆதாம் முதலாவதாக சிருஷ்டிக்கப்பட்டதாலும், அவனோடு தேவன் நேரடியாகத் தொடர்புகொண்டு, அவள் உண்டாக்கப்படுவதற்கு முன்பே பாவத்தின் தண்டனையைக் குறித்து எச்சரித்திருந்தார். ஏவாளோ ஆதாமின் மூலமாக ஒருவேளை இந்த அறிவைப் பெற்றிருக்கக்கூடும். விலக்கப்பட்ட கனியைப் புசித்தவுடன் மீறுதலின் அளவைப் பற்றி உணராதவளாய் இருந்ததோடு, சாத்தானின் வஞ்சக செயலின்மேல் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாள். ஆனால், ஏமாற்றப்பட்டபோதிலும், அவள் மீறுதலுக்குட்பட்டாள் என்று அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் கூறியிருக்கிறார். ஆனாலும், அதிக வெளிச்சத்திற்கு எதிராக குற்றம் செய்ததாகக் கருதப்படவில்லை.

ஆதாமோ ஏவாளைப்போல் வஞ்சிக்கப்படவில்லை (1 தீமோ. 2:14) என்று நமக்கு கூறப்பட்டுள்ளளது. ஆதலால், பாவத்தின் விளைவு இன்னதென்றும், அதற்கான தண்டனை என்னவென்றும் முழுமையாக அறிந்தும், அதனால் தான் மரிப்பது நிச்சயம் என்று மனதார அறிந்திருந்தும், ஆதாம் மீறுதலுக்கு உட்பட்டு இருக்க வேண்டும். முன்னரே பாவத்திற்கான தண்டனை உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருந்தும் அதனைச் செய்யத் துணிந்ததற்கான காரணம் என்னவென்று நம்மால் காணமுடியும். அவர்கள் இருவரும் மனதாலும் ஒழுக்கத்தாலும் அவர்களைப் படைத்தவரின் சாயலுக்கொத்த பரிபூரணமான மனிதர்கள். பரிபூரண மனிதனாகிய ஆதாம், தன் துணைவியும், பரிபூரண மனுஷியுமாகிய ஏவாளை அதிகமதிகமாக நேசித்திருக்க வேண்டும். இப்படியாக தேவசாயலுக்கு அடையாளமாகிய அன்பு அவர்களிடத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்ததை, நாம் சிந்தையில் நிறுத்த வேண்டும். ஏவாளின் பாவத்தையும் மரணத்தையும் நினைத்து பயந்தும், (இந்த பாவத்திலிருந்து விடுபடும் நம்பிக்கையின்றி, அம்மாதிரியான நம்பிக்கை தரப்படாததாலும்) ஆதாம் விரக்தியடைந்து, அவளில்லாமல் தான் வாழ வேண்டாம் என்று பொறுப்பில்லாமல் முடிவெடுத்தார். அவருடைய சொந்த வாழ்க்கை, துணைவியின்றி சந்தோஷமற்று பிரயோஜனம் இல்லாமல் போய்விடும் என்று எண்ணி,

அவளது கீழ்ப்படியாமையில் தானும் பங்குபெற்றதன் மூலம், அவள்மேல் மட்டுமே வரவேண்டிய மரணதண்டனையில் இவரும் தன்னை இணைத்துக்கொண்டார். அப்போஸ்தலர் காண்பிக்கும் வண்ணமாக, இருவருமே "மீறுதலுக்கு உட்பட்டார்கள்." (ரோமர் 5:14; 1தீமோத்தேயு 2:14) ஆனால், அவ்வேளையில் ஆதாமும் ஏவாளும் இருவராயிராமல் ஒருவராகவே இருந்தனர்; ஆதலால், ஏவாள் தனது நடக்கையினால் ஆதாமின்மேல் வரவழைத்த தண்டனைத் தீர்ப்பில் தானும் பங்கு பெற்றாள். (ரோமர் 5:12, 17, 19)

தேவன் மனிதனுக்கு முடிவெடுக்கும் சுயாதீனத்தைக் கொடுக்க முன்னறிந்ததோடு, பாவத்தின் விளைவை அவன் முழுவதும் அறியக்கூடாததால், தீமையை அவன் தெரிந்தெடுப்பான் என்றும், அவ்வாறு தெரிந்தெடுத்து அதன் பலாபலன்களை அனுபவித்தும், விழுந்துபோன நிலைமையில் பாவமானது, நன்மையைக்காட்டிலும் அவனுக்கு அதிகமாய் விரும்பத்தக்கதாக இருக்கும் என்றும் ஆதலால், அதில் இன்னும் அதிகமாக ஈடுபட்டு விடுபட மனமின்றிக் கிடப்பான் என்றும் தேவன் முன்னறிந்திருந்தார். தேவன் தொடர்ந்து தீமையை அனுமதிக்க சித்தமாயிருந்தார். ஏனெனில், தீமையிலிருந்து மனிதருடைய விடுதலைக்காக ஏற்பாடு செய்திருக்கிறபடியால், தீமையை சிறிதுகாலம் அனுமதிப்பதினால், அதன் விளைவாக பெருகிவருகிற பாவத்தின் அனுபவங்களைக் கற்றுக்கொள்ள வழிநடத்தும் என்றும் இதனால், நன்மைக்கு ஊற்றும் காரணருமாயிருக்கிற சிருஷ்டிகரை மேன்மைபடுத்தவும், நேசிக்கவும் படிப்பிக்கப்பட்டு, தீமைக்கும் நன்மைக்கும் இடையே உள்ள பெரும் வித்தியாசத்தைக் கண்டு தீமையை அவன் தானாக விலக்கவுமே அவ்வாறு செய்தார். ஆகவே, பாவத்தையும் அதனால் பெருகின தீமைகளையும் தேவன் அனுமதித்ததற்குக் காரணம், மனிதன் அதிலிருந்து பாடங்களைக் கற்றுக்கொள்ளவும், அதன் தொடர்ச்சியாக நித்திய நீதியை ஸ்திரமாக நிலைநாட்டவும், தேவ சித்தத்திற்கு எதிரான அனைத்தையும் வெறுத்து ஒதுக்கவும் ஏதுவாகிறது. ஆனாலும், தேவன் பாவத்தை அனுமதித்தார் என்ற விவாதத்திற்கிடமில்லாத உண்மைக்கும், தேவனே பாவத்திற்கு காரணரும், தூண்டுகோலுமாக இருக்கிறார் என்று சிலர் தவறாக உரைப்பதற்கும் பெரும் வித்தியாசம் உண்டு என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். தேவனே பாவம் பெருகினதற்குக் காரணர் என்று

எண்ணுவது வேதாகமம் போதிக்கிற உண்மைகளுக்கு முரணானதும் தேவதூஷணமுமாகும். இப்படிப்பட்ட தப்பறையில் விழுபவர்கள், தேவன் கிறிஸ்துவின் ஈடுபலியின் மூலம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிற உண்மையான இரட்சிப்பின் திட்டத்திலிருந்து விலகி, வேறொரு இரட்சிப்பின் திட்டத்தை தங்களுக்கென ஏற்படுத்திக்கொள்கிறார்கள். தேவனே அனைத்துப் பாவங்களுக்கும், குற்றங்களுக்கும், *தீமைகளுக்கும் காரணர் என்றும், மனிதன் அவரது கரங்களுக்குள் ஒன்றுமறியா ஒரு கருவியாய் இருந்து, பாவத்திற்குள் விழும்படி தள்ளப்படுகிறான் என்றும், தாங்களும் நம்பி மற்றவர்களையும் நம்பச் செய்வார்களேயாகில், கிறிஸ்துவின் பலி வீணானதாயும், தேவகிருபை உபயோகமற்றதாயுமாகி, **நீதியை** செய்வது

---

*இந்த கொள்கையை ஆதரிக்க, இரண்டு வேத வாக்கியங்கள் (ஏசா.45:7 மற்றும் ஆமோஸ்3:6) பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆனால் இரண்டு வசனங்களிலும் தீங்கு என்ற வார்த்தை தவறாக குறிப்பிடப்படுகிறது. பாவம் என்பது எப்பொழுதுமே ஒரு தீங்காக இருக்கிறது. ஆனால் ஒரு தீங்கு என்பது எல்லா சமயத்திலும் ஒரு பாவமாக இராது. ஒரு பூமியதிர்ச்சி, ஒரு காட்டுத்தீ, வெள்ளம், கொள்ளை நோய் போன்றவை தீங்கானது. ஆனால் இவைகளில் எதுவும் பாவமல்ல. இந்த வசனங்களில் தீங்கு என்ற வார்த்தை பேரழிவைக் குறிக்கிறது. இதே எபிரெயு வார்த்தை சங்.34:19; 107:39; எரே.48:16; சக.1:15 போன்ற வசனங்களில் துன்பத்தைக் குறிக்கிறது. சங்.27:5; 41:1; 88:3; 107:26; எரே.51:2; புல.1:21 போன்ற வசனங்களில் உபத்திரவம் என்று மொழிப்பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அது 1சாமு.10:19; சங்10:6; 94:13; 141:5; பிர. 7:14; நெகே.2:17 ஆகிய வசனங்களில் பேரழிவு, ஆபத்து மற்றும் கஷ்டம் என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே வார்தை இன்னும் அநேக இடங்களில் துன்பம், புண், துக்கம், துயரம் போன்ற அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது.

ஏசா.45:7 மற்றும் ஆமோஸ்3:6 வசனங்களில் இஸ்ரயேலரிடம் ஒரு ஜாதியாக அவர்களிடம் தாம் செய்த உடன்படிக்கையை ஞாபகப்படுத்தினார். மேலும், அவர்கள் தமது கட்டளைகளுக்கு கீழ்ப்படிந்தால், உலகத்திற்கு வரக்கூடிய பொதுவான பேரழிவிலிருந்து அவர்களை பாதுகாத்து ஆசீர்வதிப்பேன் என்றும், ஆனால், அவர்கள் அவரை கைவிட்டால் பேரழிவை (தீங்கை) தண்டனையாக அவர்கள்மேல் கொண்டுவருவார் என்றும் கூறினார். உபா.28:1–14, 15–32; லேவி.26:14–16; யோசு.23:6–16.

பேரழிவு அவர்கள்மீது வரும்பொழுது அதை அவர்கள் ஒரு தண்டனையாகக் கருதாமல் ஒரு நிகழ்வாக கருதுவார்கள். தேவன் தீர்க்கதரிசிகள் மூலமாக அவர்களது உடன்படிக்கையை நினைப்பூட்டி, இந்த துன்பங்களெல்லாம் அவர்களை திருத்துவதற்காக அவர் அனுமதித்த தண்டனைகள் என்று செய்தி அனுப்புவார். ஆகையால் தேவன் பாவத்திற்கு காரணர் என்று நிரூபிக்க இந்த வசனங்களை பயன்படுத்துவது மிகவும் அபத்தமானது ஆகும். ஏனெனில் அவைகள் ஒருபோதும் பாவத்தைக் குறிக்காது.

மட்டுமே இரட்சிப்பின் ஒரே வழியாய் இருக்கும். இப்படியாக, அவர்களது கொள்கை ஸ்தாபிக்கப்படும்போது, இன்னும் ஒரு தவறான கொள்கைக்கும் வித்திடுகிறது. எவ்வாறெனில், எல்லாருடைய பாவத்திற்கும் தீமைகளுக்கும் தேவனே காரணரானபடியினால், முழு மனுக்குலத்தாரையும் பாவம் மற்றும் மரணத்திலிருந்து மீட்டு, இரட்சிப்பை அருளுவதும் அவருடைய கடமையாயிருக்கிறது என்பதே அவர்களது தீர்மானம். மேலும், தேவன் எவ்வாறு பாவத்தையும் தீமையையும் உண்டுபண்ண சித்தம்கொண்டு அதை ஏற்படுத்தினபோது யாரும் அவரை எதிர்க்க முடியவில்லை. அவ்வாறே தீமையை அழித்து, அனைவருக்கும் இரட்சிப்பை அருளவும் தேவன் சித்தம்கொள்ளும் பொழுது, அவரைத் தடுக்க ஒருவருக்கும் பெலன் இல்லை என்று கூறுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட காரண காரியங்களிலெல்லாம், சிருஷ்டிகராகிய தேவனுடைய சாயலாக சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மனிதனின் முக்கிய குணமாகிய சுதந்திரம், அல்லது சுயாதீனம் முழுமையாக விலக்கப்படுகிறது. இக்கொள்கையானது, மனிதனை ஒரு இயந்திரமாகக் கருதி, தரமிழந்தவனாக்கி, அவன் செய்வதெல்லாம் தன் சுய விருப்பப்படி அல்லாமல், கட்டாயத்தினாலேயே என்று சாதிக்கிறது. இது உண்மையாய் இருக்குமேயானால், மனிதன் இப்பூமியில் ஆளுகை செய்பவனாக இருப்பதற்கு பதிலாக, ஒரு சிறு பூச்சி இனத்தைவிட கீழானவனாகிறான். ஏனெனில், அவைகளுக்கும் தீர்மானிக்கும் சுதந்திரம் உள்ளது. மனிதன் தன் அதிகப்படியான வல்லமையினால் சிறு எறும்பின் சித்தத்தை இடையூறு செய்து அழிக்க முடியாதபடி தேவன் சுயசித்தத்தை அருளியிருக்கிறார்.

ஆம், மெய்யாகவே, தேவன் ஒரு மனிதனை பாவத்திற்கு உட்படுத்தவும் அல்லது நீதிக்கு உட்படுத்தவும் கூடிய வல்லமையை பெற்றிருக்கிறார். ஆனால், அவருக்கு அப்படிப்பட்ட நோக்கம் இருப்பதாக அவருடைய வார்த்தைகள் சொல்வதில்லை. “தம்மைத்தாமே மறுதலிக்கமுடியாத தேவன்” மனிதனை பாவத்திற்கு உட்பட நிர்ப்பந்திப்பது ஒவ்வாததாய் இருக்கிறது. மேலும், அவ்வாறு அவர் செய்வது, அவருடைய நீதியுள்ள குணநலன்களுக்கு ஏற்புடையதல்லாததாகையால் இது சாத்தியமற்றது. அவரை ஆவியிலும் உண்மையிலும் தொழுதுகொள்ளவும், நேசிக்கவுமே அவர் விரும்புகிறார். அதனால் தான் மனிதனுக்கு தம்முடைய சாயலைக்கொடுத்து, அதன்படி தனக்குப் பிரியமானதை

தெரிந்துகொள்ளும்படி சுயாதீனத்திற்குவிட்டு, அவன் நீதியை விரும்பித் தெரிந்துகொள்ளும்படி ஆவலாயிருக்கிறார். அவ்வாறு மனிதன் தனக்குப் பிரியமானதை தெரிந்துகொள்ளும்படி அனுமதிக்கப்பட்டதால், மனிதன் தெய்வீக ஐக்கியத்தையும், தயவையும் ஆசீர்வாதங்களையும் இழக்கவும், மரணத்துக்கும் வழிநடத்தியது. பாவத்தையும் அதன் விளைவுகளையும் அனுபவிக்கும் முன்பாக, தேவன் மனிதனிடம் கொள்கை ரீதியாக அவற்றைப்பற்றி அறிவுறுத்தியதை அப்போது அறிந்துகொள்ளாமல், பாவத்தையும் மரணத்தையும் நடைமுறையில் அனுபவித்த பின்பே தேவன் போதிக்க முன்வந்ததைக் கற்றுக்கொண்டான். மனிதன் செய்யப்போவதைப் பற்றிய தேவனது முன்னறிவை அவனுக்கு எதிராக பயன்படுத்தப்படாமல் அவனை சுயாதீனமற்ற ஒரு இயந்திரமாக உண்டாக்கி, தரம் தாழ்ந்தவனாக்காதபடிக்கு, அவனுக்கு மன்னிப்பு அளித்து, அவனுக்கு தயவை அளிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்தார். தேவனுடைய முன்னறிவு மனிதன் பாவத்தையும் அதன் கசப்பான விளைவுகளையும் அனுபவிப்பதைத் தடுக்காமல், அவன் விரும்பினதைச் செய்ய விட்டுவிட்டது. ஆனாலும், முதலாவது மீறுதலினின்று அவனை மீட்பதற்காக, ஒரு மாபெரும் இரட்சகராகிய ஒரு மீட்பரை ஏற்பாடு செய்வதில், அவரது முன்னறிவு செயல்பட்டது. அந்த மீட்பரோ தம் மூலமாக தேவனிடத்தில் திரும்ப விரும்புகிறவர்களுக்கு இரட்சிப்பை அருள வல்லவராயிருக்கிறார். மனிதன் சுதந்திரமான சித்தம் உடையவனாயிருந்து, கர்த்தருடைய சித்தத்திற்கு கீழ்படியாமல், சுயாதீனத்தை தவறாக உபயோகித்ததால், ஏற்பட்ட தனது முதல் விழுகையிலிருந்து இரட்சிக்க தேவன் எல்லாருக்கும் ஈடுபலி கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ததோடு, தம்மோடு ஒப்புரவாகுவதற்கு தேவையான சத்திய அறிவை அடையும் வாய்ப்பையும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். இதற்குரிய சாட்சியை ஏற்ற காலங்களில் விளங்கப்பண்ணுவார். **(1 தீமோ. 2:3–6)**

தண்டனையின் கடுமையானது தேவனுடைய வெறுப்போ அல்லது கோபத்தின் வெளிப்பாடாகவோ இல்லாமல், அவசியமானதும், தவிர்க்கக்கூடாததுமாக இருந்தது. மனிதன் கண்டு உணர்ந்துகொள்ளும் தீமையின் உச்சகட்ட பலனாக தேவன் அதை அனுமதித்தார். தீமை மற்றும் அதன் அழிக்கும் சக்திக்கும் எதிராக தேவன் தன் வல்லமையைப் பிரயோகித்து ஜீவனைக் காப்பாற்ற முடியும். ஆனால், தேவன்

பொய்யுரையாதவராக இருக்கிறபடியால், பாவதண்டனைபெற்ற ஒருவனுக்கு அவர் அவனுடைய ஜீவனை நித்தியத்திற்கும் பாதுகாப்பது கூடாத காரியம். அவ்வாறு செய்வது அவருடைய நீதிக்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் எதிரானது. அப்படிப்பட்ட ஜீவியமானது அந்த மனிதனுக்கும் பிறருக்கும் சந்தோஷமற்றதாயும், அதிகதிகமான வேதனையை வருவிக்கிறதாயும் இருக்கும். ஆகவே, தனக்கும் பிறருக்கும் உபயோகமற்றதும் கெடுதலுமான ஜீவனை தேவன் நிலைநிறுத்தி பாதுகாக்க இணங்கமாட்டார். தேவன் ஜீவனுக்கேதுவான தம் வல்லமையை நீக்கும்போது, பாவத்தின் முடிவாகிய அழிவு சம்பவிக்கிறது. ஜீவன் ஒரு தயவு, தேவனுடைய அன்பளிப்பு. கீழ்படிபவர்களிடத்தில் இது நித்தியத்திற்கும் தொடர்கின்ற ஒரு சிலாக்கியம்.

ஆதாமின் பின்சந்ததியார் அனைவருக்கும் தனித்தனியே பரீட்சையின் காலம் தந்தருளாதது அநியாயமான விஷயமல்ல. தேவன் நம்மை ஜீவிகளாக சிருஷ்டிப்பதற்கு எவ்விதத்திலும் யாதொரு நிபந்தனைக்கும் கட்டுப்பட்டவரல்லர். நம்மை ஜீவனுள்ளவர்களாக்கின பிறகு, நித்தியத்திற்கும் ஜீவிக்கச் செய்யவோ அல்லது கீழ்படிந்திருந்தால் நித்திய ஜீவனுக்குமான பரீட்சை வைத்து ஜீவனை அருள வாக்குத்தத்தம் செய்வதற்கோ அவரை எந்த நீதியும் பிரமாணமும் கட்டுப்படுத்தாது என்பதை நினைவில் வைக்க வேண்டும். தற்கால வாழ்க்கையில் தொட்டில் முதல் கல்லறை வரை செத்துக்கொண்டே சாகிற நிலைமை படிப்படியாக அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது. தற்கால வாழ்க்கையில் ஏமாற்றங்கள், தீமைகள் அனைத்தும் நேரிட்டபோதிலும் ஒட்டுமொத்தமாய்ப் பார்க்கும்போது, மறுவாழ்வு இல்லாதிருந்தாலும்கூட, தற்கால ஜீவனை தேவன் நமக்கு அருளினது மாபெரும் கொடையே என்பதை உணர வேண்டும். இக்கூற்றை பெரும்பாலான ஜனங்கள் உயர்வாக மதிக்கிறார்கள். வெகு சிலரே (தற்கொலை செய்வோர்) இதை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. ஏற்றுக்கொள்ளாத அவர்களை மன நடுநிலையை இழந்தவர்கள் என்று பலமுறை தீர்ப்பளித்திருக்கிறார்கள். அப்படியில்லாதிருந்தால் அவர்கள் தற்கால ஆசீர்வாதங்களை இழந்துபோக முடிவு செய்திருக்க மாட்டார்கள். பரிபூரண மனிதனாயிருந்த ஆதாமின் நடக்கை, அவனுடைய பிள்ளைகள் அதே நிலைமையில் இருக்கும்போது எப்படி நடந்துகொள்வார்கள் என்று நமக்குக் காண்பிக்கிறது.

தேவன் நம் சந்ததியாரை ஜீவனுக்கான பரீட்சைக்கு மாற்று ஏற்பாடாக நித்திய வாதையை வைத்திருக்கிறார் என்று அநேகர் தவறாக எண்ணுகின்றனர். ஆனால், ஆதாமுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தண்டனையில் இதைப்பற்றிய சிறு குறிப்புக்கூட காணப்படவில்லை. நோய், வலி, வியாதி, மரணம், அழிவின் எந்த ஒரு அம்சமும் இல்லாத நித்திய ஜீவனே தமக்கு கீழ்படிகிற பிள்ளைகளுக்கு தேவன் அளிக்க சித்தமாயிருக்கிற ஆசீர்வாதமாகும். ஆதாமுக்கு இந்த ஆசீர்வாதம் பூரணமாக கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனாலும், ‘‘நன்மைத் தீமை அறியத்தக்க விருட்சத்தின் கனியைப் புசிக்க வேண்டாம் என்றும், அதை அவன் புசிக்கும் நாளிலே சாகவே சாவாய்’’ என்றும், இவ்வார்த்தைக்குக் கீழ்படியாது போனால், அவன் பெற்ற அருட்கொடையினின்று விழுந்துபோக நேரிடும் என்றும் எச்சரிக்கப்பட்டிருந்தான். ஆனால், பாவத்தின் தண்டனையாக நரகத்தில் வேதனை அடைவது பற்றி அவன்அறிந்திருக்கவில்லை. கீழ்ப்படிபவர்களுக்கு மட்டுமே, நித்திய ஜீவன் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டிருந்தது. மற்ற எவருக்கும் அல்ல. ஜீவன் தேவனது அருட்கொடை. ஆனால், ஜீவனுக்கு எதிரான மரணமோ அவர் வைத்திருக்கும் தண்டனையாகும்.

பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களில் நித்திய நரக போதனை, எவ்விடத்திலும் உரைக்கப்படவில்லை. புதிய ஏற்பாட்டிலும் ஓரிரு இடங்களில் கூறப்பட்ட வாக்கியங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு தவறாக அநேகர் போதிக்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட வாக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தின விசேஷத்தில் அடையாளங்களாகவும், உவமைகளாகவும், உவமானங்களாகவும் நம் கர்த்தரால் உரைக்கப்பட்டது. இவற்றை கேட்ட ஜனங்களால் இதன் அர்த்தம் புரிந்துகொள்ளக்கூடாததாயிருந்தது. (லூக்கா 8:10) ஆனால், இவற்றை தற்காலத்தில் வசிக்கும் நாமோ ஓரளவு புரிந்துகொள்கிறோம். ‘‘பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்.’’ (ரோமர் 6:23) ‘‘பாவம் செய்கிற ஆத்துமாவே சாகும்.’’ (எசேக்கியேல் 18:4)

ஆதாமுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட மரண தண்டனையில், அவனது பின் சந்ததியார் ஒவ்வொருவரும் பங்பெறுவது அநியாயம் என்று அநேகர் எண்ணுகின்றனர். இதற்கு மாறாக, ஆதாமுக்கு தேவன் பரீட்சை வைத்ததுபோல, ஒவ்வொருவருக்கும் நித்திய ஜீவனுக்காக தனித்தனியே

பரீட்சையின் காலத்தைக் கொடுத்திக்க வேண்டும் என்று இவர்கள் சிந்திக்கின்றனர். ஆனால், ஆதாமைக் காட்டிலும் ஜீவன் பெற அதிக தயவுள்ள பரீட்சிக்கப்படும் காலம் இனி வரவிருப்பதை அறிந்தால் அவர்கள் என்ன சொல்வார்கள்? தேவன் தம் திட்டத்தின்படி ஆதாமின் சந்ததியாருக்கும், வம்சாவளி முறையில் தண்டனையை சுமத்தினது பின்வரவிருக்கும் ஆசீர்வாதத்தை அடைவதற்காகவே ஆகும். அப்படிப்பட்ட ஒரு காலம் குறிக்கப்பட்டிருப்பதை நாம் நம்புகிறோம்; அதைக் குறித்து தெளிவாய் எடுத்துரைப்போம்.

ஆதாமுக்குள்ளாக அனைவரும் மரணத்தீர்ப்பைப் பெற்றதுபோல, மனுக்குல சந்ததியார் அனைவரும் ஜீவன் பெற, புதிதான ஒரு தலைவரை, ஜீவன் அளிப்பவராக, தகப்பனாக, தேவன் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். ஆதாமுக்குள் அனைவரும் மரண சாபத்தைப் பெற்றதுபோல, கிறிஸ்துவுக்குள்ளாக, விசுவாசத்தினாலும், கீழ்படிதலினாலும், திரும்பக்கொடுத்தலின் ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றுக்கொள்வார்கள். இதற்கு திருச்சபை மட்டுமே விதிவிலக்கு. (ரோமர் 5:12,18,19) இவ்வாறு நாம் பார்க்கும்போது, பாவமில்லாதவரும், குற்றமற்றவருமாகிய கிறிஸ்துவின் மரணம், ஆதாமின் பாவத்திற்குப் பரிகாரமாக, முழுமையாக சரிகட்டப்பட்டது என்பதை அறிகிறோம். ஒரு மனிதன் பாவம் செய்ததால், அவனுக்குள் அனைவரும் சாபமாகிய தண்டனையை பகிர்ந்துகொண்டனர். அவ்வாறே, ஒரு மனிதனாகிய கிறிஸ்து ஆதாமின் குற்றத்திற்காக தம்மையே ஈடுபலி செலுத்தி ஆதாமை மட்டுமல்லாமல், அவனது பின் சந்ததியார் அனைவரையும் விலைக்கு வாங்கினார். ஏனெனில், அனைவரும் ஆதாமின் பலவீனங்கள் பாவங்களுக்குரிய தண்டனையாகிய மரணத்தை வம்சாவளியாக பகிர்ந்துகொண்டனர். நமது கர்த்தரும் ‘‘மனிதனுமாகிய இயேசு கிறிஸ்து’’ கறைதிரையற்றவரும், குற்றமற்றவருமாக இருந்து, பரிபூரணமான சந்ததியைப் பிறப்பிக்கக்கூடிய நிலைமையில் ஆதாமுக்காகவும், அவன் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டபோது அவனுக்குள் குடிகொண்டிருந்த அவனது சந்ததிக்காகவும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பலியாக தம் முழு மனித ஜீவியத்தையும் உரிமையையும் ஈடுபலியாக செலுத்தினார்.

ஆதாம் மற்றும் அவனது சந்ததியாரின் ஜீவன்களை முழுவதுமாக

விலைக்கு வாங்கினபிறகு, கிறிஸ்து முழு மனுக்குலத்தை, தமது வித்தாக தத்துப்பிள்ளைகளாக தெரிந்தெடுக்கும் அழைப்பைத் தருகிறார். அவரது இந்த புதிய உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைக்குட்பட்டு, ஆதாமின் பிள்ளைகள் அனைவரும் விசுவாசத்தினாலும், கீழ்ப்படிதலினாலும் தேவ குடும்பத்தின் அங்கங்களாகி, நித்திய ஜீவனைப் பெறமுடியும். இவ்விதமாக மீட்பர், "தமது சந்ததியைக் கண்டு நீடித்த நாளாய் இருப்பார்." (ஏசா. 53:10) அதாவது ஆதாமின் வித்தாகிய மனிதர்களில் எத்தனைப்பேர் கிறிஸ்துவுக்கு தத்துப் பிள்ளைகளாகிறார்களோ அத்தனைப்பேரும் தங்களின் கீழ்ப்படிதலினால், உயிர்த்தெழுதலில் பரலோகத் தந்தையினால் மனித நிலைமைக்கும் மேலான நிலைக்கு பரலோக மேனியைப் பெற்றுக்கொள்ளுபடி உயர்த்தப்படுவார்கள். கிறிஸ்து தம் ஜீவியத்தையும், தம் ஜீவனையும் தம் பின்சந்ததிக்காக பலியிட்டபடியால். "ஆதாமுக்குள் எல்லாரும் மரிக்கிறதுபோல, கிறிஸ்துவுக்குள் எல்லாரும் உயிர்ப்பிக்கப்படுவார்கள்." (1 கொரி 15:22)

ஆதாமின் விழுகையின் மூலமாக, நாம் அடைந்த இழப்புகளுக்கு (அநீதியான துன்பப்படுதலுக்காக அல்ல) மாறாக, தேவ தயவினால் கிறிஸ்துவுக்குள் பூரண ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்று (தேவனது ஏற்ற வேளையில்) விரைவிலோ அல்லது பிற்காலத்திலோ, ஆதாம் பாவம்செய்யும் முன்பு இருந்த பூரண நிலைமைக்கு சீர்பொருந்துவதற்கு வாய்ப்பு அளிக்கப்படும். தற்காலத்தில் தேவ தயவைப் பெறாத, பெரும்பாலான புறஜாதியாரும் குழந்தைகளும், விசுவாசத்தின் பூரண அறிவை அடையாததால், அடுத்த யுகத்தில் அதாவது இனி "வரவிருக்கின்ற உலகில்" இந்த ஆசீர்வாதங்களைபெறும் நிச்சயத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். இதற்காகவே "பிரேதக் குழிகளிலுள்ள அனைவரும் . . . புறப்படுவார்கள் இந்த யுகத்திலோ அல்லது இனி வரும் யுகத்திலோ நம் கர்த்தராகிய கிறிஸ்துவின் ஈடுபலியைப் பற்றியும், அதனால் வரும் நன்மைகளையும், ஆசீர்வாதங்களைப் பற்றியும் யார் அறிகிறார்களோ, அவர்கள் அனைவரும் ஆதாமைப்போல் பரீட்சிக்கப்பட்டவர்களாக எண்ணப்பட்டு, கீழ்ப்படிந்தவர்கள் ஜீவனுக்கும், கீழ்ப்படியாதவர்கள் "இரண்டாம் மரணத்திற்கும்" செல்வார்கள். பரிபூரணமான கீழ்ப்படிதலை செலுத்த முழு ஆற்றல் இல்லாததால் யாரிடமும் அக்கீழ்ப்படிதல் இருக்கத் தேவையில்லை. சுவிசேஷ யுகத்தின்போது, திருச்சபையின் அங்கங்கள்

கிருபையின் உடன்படிக்கைக்கு உட்பட்டிருக்கிறபடியால், கிறிஸ்துவின் நீதி விசுவாசத்தின் மூலமாக அளிக்கப்படுகிறது. இதனால் அவர்களது மாம்சத்தின் தவிர்க்க முடியாத பெலவீனங்கள் சரிகட்டப்படுகிறது. ஆயிர வருட அரசாட்சியின்போது, தெய்வீகக் கிருபையை யார் யார் மனதார விரும்புகிறார்களோ, அவர்களுக்கு அளிக்கப்படுகிறது. ஆயிரவருட முடிவிற்கு முன்பாகவே அனைவருக்கும் பூரண சரீர சக்தி அளிக்கப்பட்டிருக்கும். சரீர பரிபூரணத்தை அடையுமுன்பாக, (ஆயிர வருடத்தின் முடிவிற்கு முன்பாக, எல்லாராலும் பெறப்படும் உரிமை) முழுமையான அறிவின் பரிபூரணத்தை தெய்வீகக் கிருபையின் மூலம் எதிர்பார்க்கலாம். இந்த புதிதான பரீட்சையானது, ஈடுபலி மற்றும் புதிய உடன்படிக்கையின் விளைவாக ஏற்பட்டது. இது ஏதேன் தோட்டத்தில் நடைபெற்ற பரீட்சையிலிருந்து வேறுபட்டது. இதில் ஒவ்வொருவருடைய நடக்கையும் தனித்தனியே பரீட்சிக்கப்பட்டு, வருங்கால ஜீவியத்திற்கு தகுதியுள்ளவர்களா என்று தீர்மானிக்கப்படும்.

ஆனால், இவ்வாறு தீர்மானிக்கும்போது நித்திய ஜீவனை அடைய மனுக்குல சந்ததியாரில் சிலருக்கு இரண்டாம் முறை வாய்ப்பு அளிக்கப்படுகிறது என்று கருத இடமாகிறதல்லவா? என்று சிலர் கேட்கலாம். அதற்கு நமது பதில், நித்திய ஜீவன் அடைவதற்கான முதலாவது பரீட்சையில் ஆதாம் மட்டுமே சோதிக்கப்பட்டு, அதில் கீழ்ப்படிய தவறினதால், அவனும் "அவனது அரையிலிருந்த" அவனது சந்ததியார் அனைவரும் நித்திய ஜீவனை இழந்துபோயினர். அந்த ஆதிப் பரீட்சையின் தண்டனையானது "எல்லா மனுஷருக்கும் வந்தது." மேலும், தேவனுடைய திட்டத்தின்படி ஆதாமுக்காக செலுத்தப்பட்ட கிறிஸ்துவின் மீட்கும் பலியின் மூலமாக, ஆதாமும் அவனது தவறுதலினால் தங்களது ஜீவனை இழந்துபோனவர்கள் அனைவரும் பாவத்தின் பின்விளைவுகளை ஏராளமாக ருசிபார்த்து, பாவத்தின் தண்டனையை சீர்தூக்கிப் பார்த்து, மீட்பர் மீதுகொண்ட விசுவாசத்தின் மூலமாக, தேவனிடத்தில் திரும்புவதற்கு ஒரு வாய்ப்பு கொடுக்கப்பட்டிருப்பதை பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். இதை "இரண்டாவது வாய்ப்பு" என்று யாராவது அழைப்பாரேயானால், அவர்கள் அப்படியே அழைக்கலாம். உண்மையாகவே, நிச்சயமாகவே இது ஆதாமிற்கு இரண்டாவது வாய்ப்புத்தான். மேலும், மீட்கப்பட்ட மனிதர் அனைவரும் ஆதாமுடன்

சேர்த்து எண்ணப்படுகிறார்கள். ஆனாலும், ஆதாமின் பின்சந்ததியாருக்கு இது தனித்தனியே பரீட்சிக்கப்படும் முதலாவது வாய்ப்பேயாகும். இவர்கள் பிறக்கும்பொழுதே ஏற்கனவே பெற்ற மரணத் தீர்ப்பின் கீழ் பிறக்கிறார்கள். இது முதலாவது வாய்ப்பேயாகும். நாம் நமது விருப்பத்தின்படி எப்படி அழைத்துக்கொண்டாலும் உண்மைகள் ஒன்றே. அது என்னவெனில், ஆதாமின் கீழ்ப்படியாமையினால் அனைவரும் மரணசாபத்திற்கு தீர்ப்பளிக்கப்பட்டனர். ஆயிரவருட அரசாட்சியில் நித்திய ஜீவன் பெறுவதற்கு புதிய உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகளின்படி எல்லாருக்கும் முழு வாய்ப்பு அளிக்கப்படுகிறது. இதனையே தேவ தூதர்கள் ''எல்லா ஜனத்துக்கும் மிகுந்த சந்தோஷத்தை உண்டாக்கும் நற்செய்தி'' என்று அறிவித்தனர். தேவனின் இந்த மேலான கிருபையைப் பற்றி அப்போஸ்தலர் எடுத்துரைக்கும்போது, நமது கர்த்தராகிய இயேசு ''எல்லாரையும் மீட்கும்பொருளாக தம்மை ஒப்புக்கொடுத்தார்'' என்றும், அதற்குரிய சாட்சி ''ஏற்ற காலங்களில்'' விளங்க வேண்டும். (ரோமர் 5:17–19; 1 தீமோத்தேயு 2:4–6) என்றும் கூறுகிறார். சுவிசேஷ யுகத்தில் ஜீவன் பெறும் வாய்ப்பை மட்டுப்படுத்தியது தேவனல்ல, மாறாக மனிதனே. தேவனோ இதற்கு மாறாக, சுவிசேஷ யுகத்தில் திருச்சபையார் மட்டுமே தெரிவு செய்யப்பட்டு வருவதாக நமக்குக் கூறுகிறார். இந்த ராஜரீக ஆசாரியக் கூட்டத்தார் மூலமாகவே வரவிருக்கின்ற யுகத்தில் மனுக்குலத்தார் அனைவரும் சத்தியத்தை அறிகிற துல்லியமான அறிவிற்கு கொண்டுவரப்பட்டு, புதிய உடன்படிக்கையின்கீழ் நித்திய ஜீவனை அடையக்கூடிய பூரணமான வாய்ப்பு அருளப்படுகிறது.

ஆனால், இந்த ஏற்பாட்டினால், கிடைக்கக்கூடிய மேலான நன்மைகள் என்ன ? ஏன் தற்காலத்திலேயே எல்லா மனிதருக்கும் நித்திய ஜீவனை அடைய தனித்தனியே பரீட்சை வைக்கப்படக்கூடாது ? ஆதாமை பரீட்சித்துப்பார்த்து, சாபத்திற்குள்ளாக்கப்பட்டு, அவனது சாபத்தில் மனுக்குலம் மூழ்கின பிற்பாடு, கிறிஸ்துவின் ஈடுபலியினால் அனைவரும் மீட்படைவதும், பிறகு புதிய உடன்படிக்கையின் நிபந்தனையின் கீழ் அனைவருக்கும் நித்திய ஜீவன் பெறுவதற்கான வாய்ப்பை அளிப்பதினாலும் வரும் பிரயோஜனம் என்ன ? ஏன் இத்தனை காரியங்கள் நடைபெற வேண்டும் ? மனிதனுக்கு நன்மை தீமையை அறிந்து நடக்கக் கூடிய சுயாதீனம் கொடுக்கப்பட்டதினால் தீமை அனுமதிக்கப்பட்டது

என்றால், ஏன் அத்தீமையை அகற்றி ஒழிப்பதற்கு மிகப்பெரிய சுற்று வழியை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் ? இறுதி வரைக்கும் கீழ்ப்படிந்து தேவபிள்ளைகளாகி, பரிசாக நித்திய ஜீவனை அடையப்போகிறவர்களுக்கு ஏன் பல்வேறு துன்ப துயரங்கள், சோதனைகள் அனுமதிக்கப்படுகிறது ?

ஆம், இந்தப் பாடத்தின் மையமாக கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் இதுவே. தேவன் மனிதர்களை பாவத்தில் விழவிடாமல் இருந்து மனிதர் அனைவரும் ஆதிப் பெற்றோரின் பாவங்களாகிய மன, ஒழுக்க, உடல் ரீதியான பலவீனங்களை அடையாமல், அனைவரும் ஏதேன் தோட்டத்து அனுகூலமான நிலைமையில் இருந்து, தேவன் அவர்களை பரீட்சிக்கும்போது மீறுதலுக்குள்ளானவர்கள் மட்டுமே குற்றவாளிகளென தீர்க்கப்பட்டு, அறுப்புண்டு போவார்கள். இம்மாதிரி தயையுள்ள நிலைமையில் எத்தனைபேர் ஜீவன்பெறத் தகுதியுடையோராகவும், எத்தனைபேர் தகுதியற்றவராகவும் காணப்படுவர் ?

எல்லாவிதத்திலும் பரிபூரண மனித நிலையில் இருந்த ஆதாமின் நிலைப்பாட்டை அடிப்படையாகக்கொண்டு நோக்கும்பொழுது, தேவன் மேற்கூறியவாறு செய்திருப்பாரேயானால், தேவனுடனான அனுபவமும் அவரைப்பற்றிய தெளிவான அறிவும் இல்லாமலும் அவரது சட்டங்களின்மேல் முழு நம்பிக்கை வைப்பதன் முக்கியத்துவம் தெரியாததாலும், அவரவர் சொந்த எண்ணங்களின்படி நடந்து, ஜீவனை பெற பூரண கீழ்ப்படிதல் உள்ளவர்களாகவும் பாத்திரராகவும் யாரும் இருந்திருக்க மாட்டோம். தேவனைக் குறித்து கிறிஸ்து கொண்டிருந்த அறிவே அவரைக் கீழ்ப்படியவும், நம்பிக்கை வைக்கவும் செய்தது என்று வேதத்தில் வாசிக்கின்றோம். (ஏசாயா 53:11) ஒருவேளை நான்கில் ஒருபகுதி ஜனங்கள் ஜீவனைப் பெற்றுக்கொள்வார்களென்று வைத்துக்கொள்வோம். அல்லது இன்னும் அதிகமாக, பாதிப்பேர் ஜீவனைப் பாதுகாத்துக்கொள்வார்களென்றும் பாதிப்பேர் பாவத்தின் சம்பளமாகிய மரணத்தை அனுபவிப்பார்கள் என்றும் வைத்துக்கொள்வோம். ஜீவனையடைய தகுதியுள்ளவர்களாக எண்ணப்பட்ட அந்த பாதிப்பேரும், தேவ கட்டளையினிமித்தமும், தேவ தண்டனையினிமித்தமுமே பயந்து தீமையை விலக்குவார்களாதலால், தேவன் தம் சிருஷ்டிகளை எப்படி தம் சட்டங்களைக்கொண்டு நன்மைக்கு நடத்துகிறார் என்றறியவோ,

பாவத்தின் விளைவுகளுக்கு சாட்சிகளாகவோ, அதன் அனுபவங்களையோ அடைய முடியாது. இதனால் விலக்கப்பட்ட காரியங்களையும், தீமையையும் குறித்த விழிப்புணர்வும் இவர்களுக்கு இருந்து அதைப்பற்றி அறிய ஆவலாய் இருப்பார்கள். நன்மை தீமையைப்பற்றி அறிவு இராததால், தேவனுக்கு மனப்பூர்வமாக இவர்களால் ஊழியம் செய்ய முடியாது. ஆகவே, சிருஷ்டிகர் தமக்காகவும் தம் சிருஷ்டிகளுக்காகவும் ஏற்படுத்தின தெய்வீகத் திட்டத்தின் சட்டங்களை அறிந்து, அதன் மேன்மையை அவர்களால் வியந்து பாராட்ட இயலாது.

பிறகு தங்களது மனப்பூர்வமான பாவத்துக்காக மரணத்திற்குள்ளாகும் பாதிப்பேரைப் பற்றியும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். அவர்கள் ஜீவன் பெறாமல், நித்தியத்திற்கும் அறுப்புண்டு போவார்களாதலால், தேவன் அவர்கள்மேல் அன்புகூர்ந்து வேறு வழியை ஏற்படுத்தி, இன்னும் ஒரு பரீட்சை வைத்தாலொழிய வேறு நம்பிக்கை அவர்களுக்கு இல்லை. ஆனால், தேவன் ஏன் அப்படி செய்ய வேண்டும்? அவர்கள் மீண்டும் எழுப்பப்பட்டு பரீட்சிக்கப்படுவார்களேயானால், அவர்களில் சிலர், அவர்களது நீண்ட அனுபவத்தினால் ஜீவனை அடையக்கூடும் என்ற நம்பிக்கையே, அவ்வாறு தேவன் செய்வதற்கான காரணமாயிருக்கும்.

ஆனால், இப்படிப்பட்ட திட்டத்தை தேவன் செய்வாரேயானால் அது நன்மையைத் தரும் என்றாலும் அதன் முடிவோ பல்வேறு கடும் ஆட்சேபணை ஏற்படுத்தும்.

தேவனுடைய திட்டத்தின்படி, பாவத்தை ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லை வரைக்கும் கட்டுப்படுத்துவது தேவ ஞானத்தின் ஒரு அம்சமாக இருக்கிறது. குறைவுள்ள நமது சிந்தனையின் மூலமாக மனப்பூர்வமாக செய்யும் பாவத்திற்கு சம்பளம் மரணம் – அழிவு – ஜீவனிலிருந்து அறுப்புண்டு போகுதல் என்ற பாரபட்சமற்ற பரிபூரண சட்டம் இருப்பது அவசியம் என்று உணரமுடிகிறது. கிறிஸ்துவின் ஆயிரவருட அரசாட்சியை ஸ்தாபித்து, அதில் சத்தியத்தை அறிகிற முழு அறிவையும் பூரணமான சுயாதீனத்தின்படியான கீழ்ப்படிதலையும் அடிப்படையாகக்கொண்டு, மனப்பூர்வமாக தீமை செய்பவர்களை முற்றிலுமாக அழிக்கவும், நீதியை நித்தியத்துக்குமாக நிலைநிறுத்தவும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்.

மேற்சொன்ன ஒவ்வொருவரையும் ஆரம்பத்திலேயே தனித்தனியாய் பரீட்சிக்கும் திட்டம் செயல்படுத்தப்பட்டிருக்குமேயானால், ஏற்படுத்தப்பட்ட திட்டத்தில் இருவேறு ஆட்சேபணைகள் எழும். தேவன் தெரிவுசெய்த ஏற்பாட்டின்படி, ஒரே மனிதன் பாவம் செய்து தண்டனைக்கு உள்ளானதால் (மற்றவர்கள் அவனது தண்டனையில் பங்குபெற்றனர்), ஒரே மீட்பர் போதுமானதாயிருக்கிறது. மாறாக, முதலாவது பரீட்சை ஒவ்வொருக்குமான தனித்தனியான பரீட்சையாக இருந்திருக்குமேயானால், மனுக்குலத்தில் பாதிப்பேர் பாவம் செய்திருந்து குற்றவாளிகள் என்று தனித்தனியே தண்டனை பெற்றிருப்பார்களேயானால், குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒவ்வொரு நபருக்கும் ஒவ்வொரு மீட்பர் பலிசெலுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கும். இழந்துபோன ஒரு ஜீவனுக்கு ஈடாக மற்றொரு ஜீவன் கொடுக்கப்படுவது அவசியமானதால், ஒரே பரிபூரண “மனிதனாகிய இயேசு கிறிஸ்து” ஆதாமுக்குள்ளாக (அவர் மூலமான நம்முடைய இழப்புகள்) விழுந்துபோன “எல்லாரையும் மீட்கும்பொருளாக” இருக்க முடியாது. அதனால், வேறு எந்த திட்டத்தின்படியும் இயேசுவின் ஈடுபலி அல்லது மரணம் எல்லாருக்குமான விலைக்கிரயமாக இருந்திருக்காது.

ஆதாமின் பிறப்பு முதல், உலகத்தின் மொத்த ஜனத்தொகை 100 பில்லியனாக இருக்குமேயானால், இதில் பாதியாகிய 50 பில்லியன் நபர்கள் பாவிகளாயிருந்தால் 50 பில்லியன் நபர்களை இரட்சிக்க, பாவமே செய்யாத மற்ற 50 பில்லியன் நபர்களும் சேர்ந்து அவர்களுக்கான மீட்கும் பொருளாக (சரிநிகர் சமான விலையாக) மரிக்க வேண்டியதாயிருக்கும். இந்த திட்டத்தின்படியும் மரணம் அனைவர் மேலும் வரவேண்டியதாயிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட திட்டத்தால், தற்காலத்தில் அனுபவிக்கப்பட்டுவரும் துன்பங்கள் குறையாது.

இப்படிப்பட்ட திட்டத்திற்கான மற்றொரு ஆட்சேபணை என்னவெனில், தலையாகிய இயேசுவின் சரீரமும், “சிறுமந்தை” வகுப்பாருமாகிய தெய்வீக சுபாவத்திற்கு தெரிந்துகொள்ளப்பட்டு, உயர்த்தப்படும் வகுப்பாருக்கும் தெய்வீகத் திட்டத்தில் கடும் இடையூறு ஏற்படும். கீழ்ப்படிந்த பாதிப்பேராகிய 50 பில்லியன் நபர்களின் உரிமை, சலுகைகள் மற்றும் ஜீவனை ஈடுபலியாக பாதிப்பேராகிய பாவிகளுக்கென ஒப்புக்கொடுப்பது தேவ நீதியாயிராமல் அநீதியாயிருக்கும். ஏனெனில்,

கீழ்ப்படிந்தவர்கள் நித்திய ஜீவன் பெறும் உரிமையை தேவ நீதியின்படி வென்றிருக்கிறார்கள். ஆகையால், பரிபூரண மனிதர்கள், விழுந்துபோனவர்களுக்காக ஈடுபலி செலுத்தும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டிருப்பார்களேயானால், அது தேவ திட்டமாக இருக்குமேயானால், நமது கர்த்தராகிய இயேசுவுக்கு முன்பாக ஒரு விசேஷவெகுமதி முன்வைக்கப்பட்டிருந்ததுபோல் அவர்களுக்கு முன்பாக வைக்கப்பட்டிருக்கிற சந்தோஷத்தின் பொருட்டு, தங்கள் சகோதரர்களுக்காக தண்டனையை சகித்து, அந்த வெகுமதியைச் சுதந்தரிப்பர். மேலும், நம் கர்த்தராகிய இயேசுவுக்கு கொடுக்கப்பட்ட அதே தெய்வீக சுபாவமாகிய வெகுமதி புதிய சுபாவத்திற்கு பங்குள்ளவர்களாக தூதர்கள், துரைத்தனங்கள், அதிகாரங்களுக்கு மேலாகவும், எல்லா நாமங்களுக்கும் மேலாகவும் உயர்த்தப்பட்டிருந்தால், அதாவது யேகோவா தேவனுக்கு அடுத்தபடியாகியிருந்தால், தெய்வீக நிலைமையில் எண்ணிலடங்கா ஜனங்கள் இருப்பர். இதை தேவ ஞானம் ஒருபோதும் சந்தேகத்திற்கிடமின்றி அங்கீகரிக்காது. (எபே. **1:20, 21)** இதற்கும் மேலாக இந்த **5000** கோடி நபர்களும், ஒரே சமமாக அந்தஸ்தில் இருப்பார்களேயானால், இவர்களுக்குள் யார் பிரதானமானவர்**?** யார் தலையாய் இருப்பார்**?** ஆகவே, தேவ திட்டப்படி ஒரே மீட்பர் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு, அவர் ஒருவரே தெய்வீக சுபாவத்திற்கு உயர்த்தப்பட்டு, அவர் பிற்பாடு “சிறுமந்தை”யாக சிலரை மீட்டு, அவரது அடிச்சுவடுகளைப் பின்தொடர்ந்து வரும்படி பணித்து, அப்பாதையில் நடக்கும்போது வரும் துன்பங்களாலும், சுயத்தை வெறுத்தலாலும், அவரது நாமத்தில் பங்கு பெற்று, அவரது கனம், மகிமை மற்றும் அவருடைய சுபாவம் போன்றவற்றை எவ்வாறு ஒரு கணவனுடைய எல்லாவற்றிலும் மனைவி பங்குபெறுவதுபோல, பங்கடைவார்கள்.

ஒரே பிரதிநிதியின் மூலமாக சாபத்துக்குள்ளான அனைவரையும் ஒரே பிரதிநிதியின் மூலம் அனைவரையும் மீட்டு இரட்சித்து, எல்லாவற்றையும் திரும்பக் கொடுக்கும் தேவனுடைய தெய்வீகத் திட்டத்தின் இந்த ஒரு அம்சத்தைப் போற்றுபவர்கள், இந்த திட்டத்தின் மூலம் அநேக குழப்பங்கள், சங்கடங்களுக்கு விடை கிடைப்பதைக் கண்டுகொள்வர். எல்லாரும் ஒரே மனிதனாகிய ஆதாமுக்குள் ஆக்கினைத் தீர்ப்பை அடைந்தது காயத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக அல்ல

என்று அவர்கள் கண்டுகொள்வர். தேவ திட்டத்தின்படி நோக்கும்பொழுது, வேறொருவரைக்கொண்டு அவரது பலியின் மூலமாக எல்லாரையும் நீதிமான்களாக்குவது மாபெரும் தேவ தயவாகும். தீமையை அனுமதித்ததன் தேவ நோக்கம் நிறைவேறின பின்பு, ஈடுபலியினால் கிடைத்த பலன்கள் ஆதாமின் தண்டனையை முழுவதும் தவிர்த்த பின்பு, தீமை ஒருபோதும் இராதபடிக்கு முழுமையாக ஒழிக்கப்பட்டு விடும். பாவத்தின் பயங்கரக் கேட்டையும், அதன் தண்டனையாகிய மரணத்தையும், மற்றும் நமது கர்த்தராகிய இயேசு கொடுத்த ஈடுபலியின் முக்கியத்துவத்தையும், தனி மனிதன் ஒவ்வொருவரையும் சீர்பொருந்தச் செய்து, தேவ தயவைப் பெற்ற நிலைமைக்குத் திரும்புவதையும் அவன் பரீட்சைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு நித்திய ஜீவன் பெறவோ அல்லது மரிக்கவோ நியாயந்தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் நன்கு அறிந்துணராவிட்டால், தேவனுடைய தெய்வீக திட்டத்தின் அம்சத்தை சரியான வகையில் போற்றுவது மிகக் கடினமே.

கிறிஸ்துவின் மூலமாக ஏற்பட்டிருக்கும் மீட்பின் மாபெரும் திட்டத்தையும், அதன் விளைவாக வரும், “அனைத்தையும் திரும்பக்கொடுத்தலையும்” பற்றிய அறிவை நாம் அடையும்பொழுது மட்டுமே, தேவன் தீமையை அனுமதித்ததன் முடிவாக ஏற்பட்டிருக்கும் ஆசீர்வாதங்களை முழுமையாக கண்டுணரமுடியுமே தவிர, வேறெந்த வகையிலும் உணர முடியாது.

நித்திய காலத்திற்கும் படிப்பினையையும், அனுபவங்களைத் தரும் தீமையைப் பற்றிய கேட்டை மனிதன் கற்றுக்கொள்வதோடு, தேவ தூதர்களும் மனிதரது அனுபவங்களைக் கண்டு நன்மையடைவர். அதோடுகூட தேவ திட்டத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ள தேவனது குணாதிசயங்களையும், நன்கு அறிந்து தேர்ச்சி பெற்றிருப்பர். அவரது திட்டம் முழுமையாக நிறைவேறித் தீரும்போது, அவரது ஞானம், நீதி, அன்பு, வல்லமை ஆகியவற்றை நன்கு கற்கும் ஆற்றல் பெற்றிருப்பர். மனப்பூர்வமாக தம்மையே மரணத் தீர்ப்பு அடைய ஒப்புக்கொடுக்கும் ஒரு இரட்சகரையன்றி, விழுந்துபோன மனிதனை இரட்சிப்பது, தேவநீதிக்கு கலங்கமேற்படுத்தும் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்துகொள்வர். இந்த உன்னதமான பலியை ஒப்புக்கொடுக்க அவரது அன்பே ஏவினது என்பதையும், அதன் காரணமாகவே தேவன் அவரை உன்னதங்களுக்கு

உயர்த்தி, தம் வல்லமையின் வலதுபாரிசத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்தார் என்றும், அவரது விலையேறப்பெற்ற இரத்தத்தின் மூலமாக விலைக்கு வாங்கப்பட்டவர்களுக்கு நித்திய ஜீவனுக்கு உயர்த்தும் அதிகாரத்தையும் வல்லமையையும் கொடுத்திருக்கிறார் என்றும் கண்டுகொள்வர். தம்முடைய சிருஷ்டிகளுக்கு ஒரு மகிமையான எதிர்காலத்தை தேவ வல்லமையினாலும், ஞானத்தினாலும் தரமுடியும் என்பதையும், மேலும் தடையாக எதிர்த்து நிற்கும் ஒவ்வொரு ஆதிக்கத்தையும் கட்டுப்படுத்தி, அவர்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் தம்முடைய அருமையாக வடிவமைக்கப்பட்ட தெய்வீகத் திட்டங்களை முழுமையுமாக முன்னேறச் செய்து நிறைவேறும்படி அதற்கென அவர்களை கருவிகளாக பயன்படுத்துகிறார். தீமை அனுமதிக்கப்படாதிருந்தாலும், அது தெய்வீக வழிநடத்துதலால் கட்டுப்படுத்தப்படாமல் இருந்திருந்தாலும், அதன் மூலமான விளைவுகளாகிய இந்த பலன்கள் எவ்வாறு பெறப்படுகிறது என்பதையும் அறிந்துகொள்ள முடியாது. தீமை சில காலத்திற்கு மனிதர் மத்தியில் அனுமதிக்கப்பட்டது, தொலைதூரப் பார்வையுடைய அவருடைய ஞானத்தை வெளிப்படுத்துவதுடன், அந்த ஞானமானது தீமையின் தொடர்புடைய எல்லா சூழ்நிலைகளையும் முன்னறிந்து, அவருடைய வல்லமையின் மூலமும் கிருபையின் மூலமும் இறுதி விளைவாகிய விமோச்சனத்தையும் திட்டமிட்டது.

சுவிசேஷ யுகத்தின் காலத்தில் பாவமும், அதனால் வரும் தீமைகளும், திருச்சபையை ஒழுக்கத்தில் நடத்தவும், ஆயத்தம் பண்ணவும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. பாவம் உலகில் அனுமதிக்கப்படாவிட்டால், நமது கர்த்தராகிய இயேசுவின் ஈடுபலியும், அவரது திருச்சபையின் ஜீவபலியும் அவசியமற்றதாயும், அவர்கள் தெய்வீக சுபாவமாகிய வெகுமதியை அடைந்திருக்கக்கூடாததாயும் இருந்திருக்கும்.

“உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு இருதயத்தோடும், உன் முழு ஆத்துமாவோடும், உன் முழு பலத்தோடும், உன் முழு சிந்தையோடும் அன்புகூர்ந்து, உன்னிடத்தில் அன்புகூருவதுபோல, பிறனிடத்திலும் அன்புகூருவாயாக.”(லூக்கா 10:27) மேற்கண்ட வசனத்தில் அடங்கியிருக்கிற அன்பின் பிரமாணமே தம்முடைய அறிவுக்கூர்மையுள்ள சிருஷ்டிகளிடத்தில் ஆளுகை செய்ய வேண்டும் என்றும், இதற்கு கீழ்ப்படிபவர்கள் ஜீவனடையும் தகுதியை பெறுகிறார்கள் என்றும், கீழ்ப்படியாதவர்கள் மரண தண்டனையை அடைவார்கள் என்றும், இதுவே

தேவன் இறுதியாக தம் சிருஷ்டிகளிடத்தில் தேடப்போகிற “அன்பு” என்கிற ஒரே வார்த்தையாகிய சட்டம் என்றும் காண்கிறோம். எல்லாவற்றிற்கும் முடிவாக, தேவ நோக்கம் நிறைவேறித் தீரும் வேளையில் தெய்வீக குணநலன்களின் மகிமையானது, எல்லா அறிவுள்ள சிருஷ்டிகளிடத்திலும் வெளியரங்கமாகும். அப்பொழுது அனுமதிக்கப்படும் தற்காலிகமான தீமையின் அனுமதியையும் அனைவரும் கண்டு, இதனால் வந்த நன்மையையும், தெய்வீக கொள்கையின்படியான ஞானத்தின் அம்சங்களையும் புரிந்துகொள்வார்கள். ஆனால், தற்காலத்திலோ இக்காரியங்கள் விசுவாசக்கண்கொண்டு பார்ப்பவர்களால் மட்டுமே அறியப்படும். அவர்கள் திரும்பக்கொடுத்தலின் காலங்களைப் பற்றி உலகத் தோற்றமுதல் எல்லா தீர்க்கதரிசிகளின் வாயினாலும் முன் உரைக்கப்பட்ட தேவனுடைய வார்த்தைகளை விசுவாசக் கண்களினால் மாத்திரமே தற்போது உற்றுநோக்கி வருகிறார்கள்.

அந்த விடியல் உன் அருகில்

“புனித யாத்திரையில் சோர்வுறும் எளியவனே, உன் வழியைப் பற்றிக்கொண்டிரு
– விடியல் உன் அருகில்!
உண்மையாகவே களைத்துப்போயிருக்கிறாய் நீ தற்போது, ஆனால் வெகுத் தெளிவாய் உள்ளது அந்த ஒளிமிக்க கதிர்.

சிறிது நேரம் உறுதியோடு தாங்கு; ஓய்வுக்காக காத்திரு;
கடின உழைப்பு உன்னை ஒடுக்கினாலும், கன நேரம்கூட அசதியாயிராதே.

“இரவு ஜீவியம் பெரும் கவலை அளிக்கிறது, ஆனாலும் முன்னே நோக்கிப்பார் –
விடியல் உன் அருகில்!
பூமியின் நிழல்போன்ற காட்சிகளும், கோலங்களும் விரைவில் மறைந்துவிடும்;
பயத்தில் அகப்படாதே!

உன் முன்னே உயரமான மலையின் சிகரம், ஆதாயப்படுத்து,
மகிழ்ச்சியும் சமாதானமும் கொண்ட பிரகாசமான உலகை நீ எட்டுவாய்.

“‘நம்பிக்கையினால் வரும் மகிழ்ச்சியே’ உன் குறிக்கோளாக இருக்கட்டும்
எப்போதும் – விடியல் உன் அருகில்!
எப்படிப்பட்ட மகிமையை வெளிப்படுத்தும் உனக்கு அந்த விடியல்! உற்சாகமாய் இரு!

உன் அரையைக் கட்டிக்கொண்டு; வார்கொண்ட காலணியை வரிந்துகட்டி முன்னேறு:
வழியோ நீண்ட இருளானது; முடிவோ இனிமையானது.”

* * * *